

Попелюшка, або Соболевий черевичок (стислий переказ)

Шарль Перро

Один багатий удівець одружився з дуже чванливою та гордовитою удовою, яка мала двох дочок, таких самих, як вона. А в чоловіка була своя дочка, надзвичайно добра та ніжна.

Мачуха ненавиділа пасербицю за її красу, бо поряд з нею її власні дочки здавалися ще огиднішими. Тому вона призначила дівчині для житла комору під самим дахом і загадувала їй виконувати найбруднішу роботу в домі. Бідна дівчина покірно терпіла всі кривди й не наважувалась жалітися батькові.

Упоравшись з роботою, дівчина йшла в куток і сідала просто на попіл, натрушений біля каміна. Тому всі в домі звали її Чорногузкою. А менша сестра, не така зла й пихата, як старша, прозвала її Попелюшкою.

Якось молодий і гожий принц улаштував бал, на який запросив усіх знатних людей королівства. Наші дві панночки теж дістали запрошення.

Тож Попелюшці додалося роботи — прати й прасувати білизну для сестер, крохмалити їм комірці та манжети.

Сестри замовили наймодніші капелюшки, накупили найдорожчих парфумів і пудри. Дівчина дала сестрам мудрі поради і навіть запропонувала зачесати їх. Ті погодилися, і вона зробила їм прегарні зачіски.

І ось настала щаслива мить. Сестри з матір'ю сіли в карету й поїхали на бал.

А Попелюшка довго стояла під брамою й сумно дивилася їм услід. Потім сіла на ганку й гірко заплакала.

Раптом з'явилася її хрещена мати — чарівниця. Побачивши, що дівчина вмивається сльозами, вона вирішила допомогти їй. Наказала принести найкращий гарбуз — і перетворила його на розкішну позолочену карету. Шістьох мишей перетворила на чудових коней, великого старого щура з довгими сивими вусами — на кучера, міх ящірок — на лакеїв у строкатих лівреях.

Після цього чарівниця доторкнулася до Попелюшки своєю паличкою, і враз її дранка перетворилася на розкішну сукню, гаптовану золотом, сріблом і самоцвітами. Ще дала вона дівчині пару кришталевих черевичків, таких гарненьких, що кращих не було ні в кого у світі.

Ради та весела, сіла Попелюшка в карету.

На прощання хрещена мати наказала їй над усе пам'ятати, що вона може бути на балі тільки до півночі, бо опівночі всі чари зникають.

Попелюшка поїхала до королівського палацу, не тямлячи себе від щастя.

Принц вийшов її зустріти, подав руку і повів до зали, де зібрано її гості.

В залі запала тиша. Гості перестали танцювати, музики грати: так уразила їх краса

незнайомої дівчини. Король сам не зводив з неї очей пошепки сказав королеві, що давно вже не бачив такої вродливої милої дівчини. Всі дами придивлялися до сукні та зачіски незнайомки, щоб завтра й собі зробити такі самі.

Принц, запросив Попелюшку до танцю. Вона танцювала напрочуд граційно, і всі гості милувалися нею. Увесь вечір принц дивився тільки на красуню-гостю і думав тільки про неї.

Дівчина сіла порч із сестрами, які, звісно, не впізнали її, стала мило розмовляти з ними й пригощати фруктами, які дав їй принц.

Коли годинник вибив без чверті дванадцятую, Попелюшка попрощалася з гостями і зникла так швидко, що ніхто не встиг її затримати.

Вдома вона подякувала хрещеній і сказала, що наступного дня теж хоче потрапити на бал, бо принц запросив її.

Повернувшись додому, сестри розповіли про незнайому красуню і сказали, що наступного дня знову поїдуть на бал. Попелюшка попросила одну з них позичити їй буденну сукню, щоб вона теж могла поїхати на бал. Однак та відмовила, чим анітрохи не засмутила дівчину. Бо що б вона мала робити, якби сестра згодилася дати їй свою сукню?

На другий день сестри знову поїхали на бал, і Попелюшка теж, вбрана цього разу ще розкішніше.

Принц знову не відходив од неї ні на хвилину і раз у раз говори їй ніжні слова. Від щастя Попелюшка не помітила, як минув час. І вже коли годинник почав бити дванадцять, схопилася з місця й побігла з легкістю лісової кізки.

Принц кинувся за нею, але марно.

На сходах Попелюшка загубила один із своїх кришталевих черевичків, і принц шанобливо підібрав його.

Додому дівчина повернулася зовсім задихана, без карети, без лакеїв, у своїй старій, подертій сукенці. Від її розкішного вбрання залишився тільки один черевичок.

Коли сестри приїхали з балу, Попелюшка спитала, чи була там сьогодні прекрасна незнайомка. Вони сказали, що була, але зникла, тільки-но почало бити північ, і зникла так швидко, що навіть загубила свій кришталевий черевичок.

А принц насправді покохав красуню. За кілька днів він звелів привселюдно, під звуки фанфар, оголосити, що одружиться з тією дівчиною, на яку прийдеться кришталевий черевичок. Принцові посланці поїхали по всій країні і міряли його усім дівчатам. Та марно — нікому він не підходив.

Коли посланці з'явилися на дворі в мачухи, Попелюшка сміючись попросила дати їй приміряти черевичок. І диво! — черевичок озувся так швидко та легко, ніби ніжка тільки того й чекала! А Попелюшка вийняла з кишені другий черевичок і наділа його на другу ніжку.

Раптом з'явилася чарівниця, доторкнулася своєю паличкою до вбрання Попелюшки, і воно перетворилося на прегарну сукню. Потім Попелюшку повезли до палацу, і принц побачив, що вона ще краща, ніж раніше.

За кілька днів відгуляли весілля.

А Попелюшка, така ж добра, як і вродлива, взяла сестер у палац і незабаром оддала їх заміж за двох молодих вельмож.

Коментар

У казці Шарля Перро ми бачимо пихатих і чванливих вельмож та жінок з вищого світу. Вони влаштовують розкішні бали, на яких красуються своїм багатим вбранням та вишуканими зачісками. Але справжньої, душевної краси в них немає.

Автор змальовує також просту, скромну, лагідну, добру Попелюшку, яка не цурається жодної роботи, не вибаглива, не пам'ятає образ і завжди готова допомогти іншим. Саме у таку дівчину міг закохатися молодий принд. Адже насправді вона вразила його не розкішною сукнею, не золотою каретою, і навіть не красою обличчя. Її краса — справжня, внутрішня, яку не можуть сховати ані латана сукня, ані стомлений вигляд, ані скромна комора під самим дахом.

Тож, ця казка навчає розпізнавати й цінити справжні цінності. Вчить бути добрими та щирими, незлобливими та працюючими. І тоді щастя обов'язково знайде вас. А зло, чванство, пиха будуть наказані.